

Hãy để phai tàn

Mỹ-Linh cho xe queo vào con đường Coverdick. Nàng ngáp ngừng xuống xe và đọc kỹ lại những chỉ dẫn trong mảnh giấy nhỏ:

"Mỹ-Linh ơi,
Đi thể này sẽ đến địa điểm gặp nhau:
Candide Ave. queo phải vào Coollake
Theo hướng núi, queo phải ở Golf.
Queo trái ở Coverdisk Dr.
Nhà bên phải số 33711.
Mong gặp nhau. Sẽ nói chuyện nhiều.
Điều.

Nàng vò nát mảnh giấy trong tay, như muốn trút tất cả bức bối vào đó. Nhìn quanh và tiện tay, nàng ném nhanh mảnh giấy nhàu trên bờ cỏ. Ngáp ngừng giãy lát, và không biết nghĩ sao, nàng lại cúi xuống nhặt tấm giấy lên, cho vào túi quần. Nàng tìm số nhà và mạnh dạn bấm chuông. Người ra mở cửa không phải là Điều. Lẽ dĩ nhiên, vì nàng không báo trước, nên có thể Điều không biết nàng đến để đón. Nàng muốn gây bất ngờ cho chàng và cũng muốn có một lần gặp cuối cùng để giải quyết cho xong. "Để dứt khoát và không dây dưa". Nàng thềm nhủ và dừng lại trước khung cửa mà người đàn bà vừa hé mở:

"Xin lỗi, tôi muốn gặp ông Điều."

Giọng người đàn bà ngáp ngừng, nhưng âm thanh thoảng chút reo vui:

"Ông Điều à? Có phải là cô Mỹ-Linh đây không?"

Ngạc nhiên, nàng hỏi lại, kèm theo một lời xác nhận:

"Vâng. Ông Điều có ở nhà không ạ?"

Người đàn bà mở rộng cánh cửa, giọng thân thiện:

"Mời cô vào nhà. Ông Điều dặn nếu có việc cần, chỉ gọi một tiếng là ông về ngay."

Mỹ-Linh hơi lúng túng. Nàng ngồi xuống chiếc sofa duy nhất trong phòng, khi người đàn bà vừa khuất sau tấm bình phong bằng tranh lụa tuyệt đẹp.

Mỹ-Linh nhìn quanh. Phòng khách đẹp, rộng và chưng bày theo kiểu Á-Đông với những tranh sơn mài trên tường. Những đèn treo bằng mây và một bộ bàn ghế thật thấp, thấp sát đất, kiểu Nhật-Bản. "Chủ nhân hẳn phải là một người say mê mỹ thuật lắm". Có tiếng nói rất nhỏ trong phòng bên. Mỹ-Linh lắng nghe, tiếng được tiếng mất:

"Cô Mỹ-Linh đã đến... Mời ông về ngay."

...

"Vâng... Hình như cô ấy đi một mình..."

...

"Vâng... Tôi không hỏi."

...

"Vâng..."

...

"Vâng."

Mắt nàng chợt dừng lại trước một bức ảnh phóng lớn hình của Điều, chụp chung với vài người nữa. Nàng nhận ra một trong những người ấy. Đây là giám đốc một đài phát thanh ở miền Đông mà nàng đã có dịp gặp. Một biểu tượng truyền thanh được gắn trên tường, bên cạnh một họa phẩm tuyệt tác của Rembrandt. Hình như có lần Điều đã kể cho nàng nghe về người họa sĩ tài ba của Hòa-Lan mà chàng rất ngưỡng mộ. Cũng theo lời kể của Điều thì trước khi theo học Y Khoa, chàng đã từng say mê nghệ thuật hội họa. Và với chàng, Rembrandt là thần tượng về hội họa của chàng. Người đàn bà đi ra với ly nước trên tay, kéo Mỹ-Linh trở lại thực tại. Bà đơn đả:

"Mời cô dùng nước trong khi ngồi chờ. Khoảng mười phút nữa, ông Điều sẽ về. Ông đi đánh tennis với mấy người bạn."

Mỹ-Linh suýt "ò" thành tiếng. Nàng nhớ lại có lần Điều đã nói với mọi người rằng chàng không biết chơi môn thể thao này. Hay là chàng đang học làm quen với môn tennis chẳng? Nhưng rồi nàng lại thoáng chút băn khoăn, khi cho rằng chàng với công việc, có thể chàng đã từng nói dối. Trong tình cảm, thì nàng chưa biết được.

Điều giống nàng ở điểm ghét sự dối trá, lừa lọc. Cũng chính vì điều này, mà cuộc tình của hai người chớm nở. Nhưng sau một thời gian quen biết, nàng thấy Điều đã có những việc làm ăn, và cộng tác mật thiết với những người không cùng chung lý tưởng với nàng. Nàng đã khựng lại trước cuộc tình và bắt buộc phải lựa chọn. Trong lúc còn do dự thì Mỹ Linh gặp Luân, một người mà nàng từng hâm mộ qua sự tương đồng tư tưởng cũng như lý tưởng đấu tranh với nàng.

Cuộc gặp gỡ này đã gây chấn động dữ dội trong tâm trí Mỹ Linh. Và qua thời gian, Điều dần dần bị đẩy lùi khỏi cuộc tình. Một thoáng ăn năn, một chút ngậm ngùi đến với Mỹ-Linh. Nàng đã quyết định rút lui và đã trực tiếp trình bày với Điều, nhưng chàng nhất định không nghe, cứ theo đuổi nàng... muốn chiếm đoạt cho bằng được. Điều này gây cho nàng nhiều phiền toái.

Hôm nay, nàng quyết định đến để nói lời chia tay và để gặp chàng một lần cuối. Điều nàng mong ước là Điều không có phản ứng bất lợi cho nàng. Vì chắc chắn chàng không ngạc nhiên về ý định chia tay của nàng. Rất sòng phẳng và bằng nhiều hình thức, Mỹ-Linh đã báo trước với chàng từ nhiều tháng trước. Nàng không thích che giấu tình cảm. Dầu cho Điều thích sự thẳng thắn của nàng, nhưng khi nghe nàng nói rõ ý định, chàng cũng không khỏi tức hận, đau khổ. Trong tuyệt vọng, chàng đã níu kéo bằng tất cả những níu kéo thông thường và bi lụy nhất, mong chiếm lại tình nàng. Nhưng lòng nàng đã có những lý do bất biến, khó lay chuyển.

Tiếng xe thẳng rít gấp gấp ngoài sân. Có tiếng chìa khóa tra vào ổ. Và cửa mở, cùng lúc Mỹ-Linh đứng bật dậy trong một tư thế sẵn sàng để đối đầu. Nàng lo sợ cho sự yếu mềm của mình, nên đã tự tạo cho mình một vẻ cứng cõi khác thường. Điều đứng như chôn chân trước cửa, đôi tay như muốn

vung ra ôm trọn nàng. Nhưng trước sự thủ thế bất thường của nàng, chàng tròn mắt kinh ngạc và bốn mắt sững lại nhìn nhau trân trối. Điều phá tan im lặng bằng tiếng kêu to, nửa như ai oán, nửa như trách móc:

"Mỹ-Linh!"

Mỹ-Linh vẫn đứng im. Đôi mắt nàng nửa như thương xót, nửa như nói lời tạ lỗi. Nàng nhắm hờ đôi mắt, để biết nước mắt ngập bờ mí. Nàng vội mở mắt ra để giữ hai giọt nước khỏi lăn dài trên mặt, và để che giấu sự xúc động của nàng. Nhất định không để Điều biết nàng khóc! Mỹ-Linh tự nhủ và nàng đã nhanh chóng, nuốt ngược những giọt lệ nóng vào tim. Nàng biết nàng rất đa cảm và chưa thể thu tóm gọn gàng tình cảm của nàng với Điều trong một cuộc chia tay mà nàng nghĩ rằng sẽ rất chóng vánh. Cũng vừa lúc ấy, cả thân hình của Điều đổ ập xuống ghé sofa Mỹ-Linh đứng ngay cạnh đấy. Nhanh như cắt, đôi tay của Điều nắm chặt lấy cánh tay nàng. Giọng chàng hốt hoảng, nửa như van nài, nửa như oán giận:

"Em! Sao nở lạnh nhạt với anh quá như thế? Dù sao..."

Giọng chàng nghẹn ngào và như nức lên. Nhẹ gỡ tay chàng ra, Mỹ-Linh nghe lòng rối loạn, nhưng nàng vẫn cố kềm giữ để đóng trọn vai trò một người tình bội bạc:

"Anh ạ! Đừng giận hờn, đừng oán trách em. Em đã nói nhiều lần với anh rồi. Mình không hợp nhau, vấn đề tình cảm không thể kéo dài. Anh không nên nuôi hy vọng là nếu trì chí tán tỉnh thì sẽ có thể thuyết phục để quyến rũ em vào cuộc tình. Đừng ảo vọng nữa!"

"Anh biết, nhưng anh không đầu hàng số phận. Em cho anh phần đầu."

Hình ảnh của Luân ẩn hiện và lung linh như đang hiện ra trước mặt, nhắc Mỹ-Linh nhớ lại ý định của nàng trước khi đến đây. Nàng phải dứt điểm với Điều, để chàng đừng tơ vương đến nàng và để nàng quên chàng nhanh chóng. Lắc đầu xua đuổi những tình cảm còn vương vấn trong tâm trí, Mỹ-Linh nói nhanh:

"Xin phép Anh, em về. Người nhà đang đợi!"

Như người choàng tỉnh cơn mê, Điều hốt hoảng, đôi tay chới với, nét mặt ngập tràn đau khổ:

"Em! Khoan đã! Chờ anh. Không thể cho anh gặp một lát nữa hay sao?"

"Anh bình tĩnh lại. Nếu chưa muốn em ra về. Chúng ta có thể ngồi xuống, nói chuyện đàng hoàng trong chốc lát."

Ngập ngừng, nàng tiếp lời:

"Nhưng thôi... Em phải về, vì ngày hôm nay thứ Tư, ngày bận rộn nhất của em."

"Anh biết, vì anh nhắn gọi đã lâu, nhưng hôm nay em mới đến. Anh biết em không còn gì dành cho anh nữa."

"Nếu anh đã biết như thế thì tiện cho em biết bao. Anh nhớ rằng em đã nói rất nhiều lần, van xin và năn nỉ anh rời xa em."

"Nhưng..."

"Em nghĩ anh không nên nói chữ "nhưng" trong trường hợp này. Anh hãy sống thanh thản và giúp cho em có niềm vui. Em sẽ cảm ơn anh vô cùng."

"Anh không thể."

"Em bắt buộc anh. Không có cách nào hơn nữa. Quên em đi và đừng quan tâm đến em nữa."

"Không thể được. Anh biết anh không thể làm được điều em yêu cầu."

Mỹ-Linh chột gắt lên:

"Anh chưa làm mà đã biết là không làm được? Em biết là anh sẽ quên em được. Điều "không thể" ấy chỉ nằm trong ý tưởng thôi."

Ngẩng phắt lên nhìn nàng. Bốn mắt giao nhau. Mỹ-Linh cố chiếu tia nhìn thẳng vào mắt Điều và mắt nàng không hề chớp. Như bị không chế bởi tia nhìn dữ dội của nàng, giọng Điều chột dụi lại:

"Em đến thăm anh, chỉ nói có bấy nhiêu hay sao? Anh không ngờ. Em tàn nhẫn quá!"

Đến lượt Mỹ-Linh ngạc nhiên. Nàng gằn giọng:

"Anh còn muốn em nói sao nữa? Em phải nói như thế nào và phải làm những gì mới vừa ý anh?"

"Chỉ cần em nói vẫn yêu anh, vẫn không quên anh, vẫn không cho anh vào viện bảo tàng là anh vui rồi."

Mỹ-Linh nhú mày. Mặt nàng trở nên cau có, khó chịu khác thường:

"Anh kỳ cục! Cứ nhảm nhăng mãi câu nói vô nghĩa và không ra gì! Mệt thật!"

"Anh đề nghị cứ giữ tình trạng như thế này. Anh chấp nhận sao cũng được."

Chán chường cực độ, Mỹ-Linh dậm bước:

"Xin phép, em về."

Điều kêu lên:

"Chưa! Chưa thể bỏ anh mà về được. Chờ anh."

"Em phải về. Đừng cố giữ em, vô ích. Anh đã biết hôm nay thứ Tư, em rất bận rộn, không có thì giờ."

"Anh biết em không rảnh rang, nhưng em đừng từ chối đi ăn trưa với anh nhé?"

Mỹ-Linh thấy không nên quyết liệt với Điều quá, nhưng nàng cũng không thể nhận lời đi ăn trưa với chàng. Một bữa ăn trưa, rồi hệ lụy sẽ tới, khó dứt được.

Tin từ bên quê nhà viết sang đã cho nàng biết hết những liên hệ của chàng với đám người bên đó. Lẽ tất nhiên lợi lộc sẽ có từ hai phía. Một bên vì chút danh cuối đời, một bên vì những tư tưởng mù quáng của những kẻ thù. Nhưng theo nàng, như vậy là Điều đã quay lưng lại với nàng, đã đi ngược lại những gì nàng theo đuổi bấy lâu nay và đã phản lại nàng, để đi tìm chút danh lợi phù phiếm. Vì Điều không phải người nghèo, trái lại chàng giàu có, sung túc và đầy đủ. Đâu phải vì chàng đã ra đi từ năm 1975 và không thể biết họ là ai, họ như thế nào trong dòng xuôi chảy của thời cuộc? Chàng phải đọc sách báo, phải có nhận định chứ. Nhưng thôi. Nàng không thể trách chàng, chỉ có một cách duy nhất là xa chàng. Dứt khoát xa chàng và không mảy may tiếc nuối.

Nàng đi nhanh ra cửa. Điều gọi với:

"Em. Chờ anh!"

"Vĩnh biệt anh!"

Mỹ-Linh bước ra ngoài đường. Nàng lắc mạnh khâu chìa khóa như đánh động tâm thức của nàng. "Tất cả những đổi thay, dù do ý muốn, cũng đều mang lại nỗi buồn."

Hình như ngạn ngữ Tây Phương đã nói như thế. Cơn gió nhẹ mơn man da thịt giúp nàng tỉnh táo. Nàng thở ra thật mạnh như trút đi bao nỗi muộn phiền. Nàng lại hít vào thật sâu. Thay đổi luồng không khí trong buồng phổi cũng quan trọng, vì con tim cũng được nhờ.

Hoa Hoàng Lan

